

[Erhard Jakobsen.]

for fremhævet Danmarks radios uafhængighed af regering og folketing — enig — endvidere Danmarks radios uafhængighed og modstandskraft over for pres udefra. Der mangler lige én meget, meget vigtig faktor: hvordan bliver Danmarks radio uafhængig af pres indefra, af organiserede medarbejdergrupper, der bevidst ideologisk sætter ind på at prøve at ændre befolkningens holdning? Hvordan sikrer man Danmarks radio mod det? Indtil nu har der ingen sikkerhed været, idet disse medarbejdere har vidst, at de, næsten uanset hvad de lavede, bortset fra et enkelt tilfælde, har kunnet regne med et sikkert flertal på 15-16 medlemmer i radiatorådet, der har bakket dem op og virket som en paraply over det, de har lavet. Der er vel ingen anden offentlig institution, der ville tolerere en udtalelse som den, jeg husker programchef Vedel Petersen kom med i 1972, da jeg startede den såkaldte aktive lytterkomité. Dér udtalte hr. Vedel Petersen offentligt: „Vi ændrer ikke en tøddel på Danmarks radios programpolitik.“ „Vi“ — en medarbejder — ændrer ikke en tøddel. Man skulle tro, det var en besynderlig udtalelse. Efter at have været i radiatorådet et par år forstår jeg, hvor meget Vedel Petersen havde grund til at udtale disse ord. Jeg forstår, hvor lidt radiatorådet — navnlig det forrige, men i nogen grad også det nye — har givet sig af med at pille ved programpolitikken. Det har man i allerhøjeste grad overladt til medarbejderne, stik imod lovens ord: loven siger udtrykkeligt, at det er radiatorådet, der har ansvaret for programpolitikken, i modsætning til tidligere, hvor der var et programudvalg.

Så tales der om informationsfrihed og ytringsfrihed, og også ministeren glæder sig over, at informationsfriheden er stærkt understreget. Dér tænker ministeren vel på det fuldstændig rigtige, radiatorådet gjorde, da man afslod den anmodning, der kom fra socialdemokratisk side om at stoppe informationsfriheden, nemlig informationsfriheden til at bringe en fodboldkamp, der var sat på programmet på tv, fra Spanien. Det stoppede radiatorådets flertal, og jeg går ud fra, det er det, der er med i ministerens anerkendelse af, at man forsøger at overholde informationsfriheden og informationspligten.

Med hensyn til ytringsfrihed vil jeg gerne

have ministerens bekræftelse af, at ingen medarbejder ved Danmarks radio kan have anden og mere ytringsfrihed end den, der er fastsat i de publiceringsregler, som radiatorådet har eller er i færd med at udarbejde, at der ingen frihed gælder ud over den, som er trukket op i de regler, radiatorådet fastsætter. Så kommer det store problem: hvem skal derefter kontrollere, at disse regler overholdes? I dag er der nul kontrol, og radiatorådets flertal gør det sværere at kontrollere derved, at man er i stand til at nægte medlemmerne svar på spørgsmål, som de stiller i forbindelse med deres undersøgelse.

I det, jeg her har sagt, ligger, at jeg ønsker og i og uden for radiatorådet vil slås for, at Danmarks radio får en fuldstændig ny tone, at Danmarks radio bliver fundamentalt forskellig fra, hvad den er i dag. Der er mange, der udmærket ved, hvordan den skal være, der er også mange medarbejdere, der ved det, men det er ikke dem, der dominerer i dag. I dag er det nogle få, der dominerer, og det fremgår ganske tydeligt af de kværnende samfundskritiske udsendelser, der næsten ordret er de samme i dag, som de var i 1972. Jeg er vist det eneste menneske i Danmark, der har bånd tilbage til 1972, for Danmarks radio destruerer jo alt, hvad der ligger 6 måneder eller mere tilbage. Jeg er i stand til at bevise, at det er de samme fraser, de samme påstande og de samme holdninger, der går igen og går igen og går igen i disse udsendelser. Da ministeren og jeg diskuterede i 1972, sagde ministeren, at dette var påstande, der krævede et bevis. I dag er jeg i stand til at fremlægge 1.000 eksempler for ministeren på, at det, jeg står her og siger, er rigtigt, og jeg gør det med glæde ved hver en lejlighed — jeg gør det i øjeblikket landet over — over for enhver, der måtte ønske det.

Litten Hansen (VS):

Hr. Erhard Jakobsen talte for lidt siden om, hvor frygteligt det er, at der er programmedarbejdere i radioen, der er organiserede. Jeg troede ellers, at hele befolkningen havde ladet sig organisere hos hr. Erhard Jakobsen i hans lytterorganisation, det prøver han da på at give indtryk af i hvert fald.

Det har været en noget blandet fornøjelse at høre på denne debat, ligesom det har